

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Rembiasz

Protokolant: Małgorzata Posłuszna

w obecności przedstawiciela oskarżyciela Urzędu Skarbowego w Kłodzku Ewy Zakrzewskiej

po rozpoznaniu dnia 26 maja 2015 roku , 20 sierpnia 2015 roku , 15 września 2015 roku , 10 maja 2016 roku , 24 maja 2016 roku , 02 czerwca 2016 roku sprawy karnej

D. G. (1) z domu H.

córki T. i S. z domu D.

urodzonej (...) w N.

oskarżonej o to, że:

I. prowadząc w 2005r. działalność gospodarczą p.n.: handel (...) oraz od dnia 12 lipca 2005r. pokoje gościnne (...) z s. w K. i będąc opodatkowana podatkiem od towarów i usług, działając w warunkach czynu ciągłego, podała nieprawdę w złożonych do Urzędu Skarbowego w K. w okresie od: 25.04.2005r. do 25.01.2006r. deklaracjach VAT-7 za okres: od marca do grudnia 2005r. wpisując zaniżoną wartość obrotu i podatku VAT należnego osiągniętego z prowadzonej działalności gospodarczej, oraz błędną kwotę wydatków związanych z w/w działalnością co spowodowało powstanie zobowiązania w podatku VAT w łącznej wysokości” 120.332 zł, przy czym podanie nieprawdy w deklaracjach VAT-7 wynikało z wpisywania do nich danych pochodzących z nierzetelnie prowadzonej ewidencji sprzedaży i zakupów dla potrzeb podatku VAT za miesiące: od marca do grudnia 2005r., ponieważ jak stwierdzono w wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego, a następnie podatkowego zapisy dokonane w ewidencjach sprzedaży i zakupów VAT nie odzwierciedlały rzeczywistego stanu zdarzeń gospodarczych w przedmiotowym okresie, czynem tym naruszyła przepis: art.19 ust. 1 i ust.13 pkt 4, art.29 ust. 1, art.41 ust. 1 i ust.2, art.86 ust.1, art.88, art.109 ust.3 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004r. Nr 54, poz.535 z późn. zm.) przy czym czynem tym naraziła Skarb Państwa na uszczuplenie w podatku od towarów i usług w łącznej wysokości: 120.322 zł, a kwota ta nie została wpłacona w ustawowym terminie.

to jest o przestępstwo skarbowe z art.56§2 kks w zw. z art.6§2 kks

II. prowadząc w 2006 roku działalność gospodarczą p.n. Handel (...) oraz od dnia 12.07.2005 r. pokoje gościnne (...) z s. w K. i będąc opodatkowaną podatkiem dochodowym od osób fizycznych podała nieprawdę w złożonym do Urzędu Skarbowego w K. w dniu 02.05.2007r. zeznaniu podatkowym PIT-36 za 2006 r. wpisując zaniżoną wartość przychodu z prowadzonej działalności gospodarczej oraz zaniżając koszty uzyskania przychodów i wykazując bezzasadnie stratę z przedmiotowej działalności, co stwierdzono w wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego, a następnie podatkowego zakończonego określeniem zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2006 r. w łącznej wysokości 33 418 zł, przy czym podanie nieprawdy w zeznaniu PIT-36 wynikało z wpisania do niego danych pochodzących z nierzetelnie prowadzonej podatkowej księgi przychodów i rozchodów za 2006 r., której zapisy nie odzwierciedlały rzeczywistego stanu zdarzeń gospodarczych w przedmiotowym okresie zarówno w zakresie przychodów jak i kosztów, czynem tym naruszyła przepis art. 22 ust. 1, art. 22a ust. 1, art. 23 ust. 1, art. 24 ust. 2, art.

24a, art. 44 ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000r. Nr 14 poz. 176 z późn.zm.) oraz §11 ust. 1, §12 ust. 3, §17 ust. 1, §27 ust. 1, §28 ust. 1,2,4, §29 ust. 1 i 7 obowiązującego w 2006r. rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie prowadzenia podatkowej księgi przychodów i rozchodów (Dz. U. Nr 152 poz. 1475 z późn. zm.), przy czym czynem tym naraziła Skarb Państwa na uszczuplenie w podatku dochodowym od osób fizycznych w łącznej wysokości 33 418 zł.

to jest o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks

III. prowadząc w 2006 roku działalność gospodarczą p.n.: handel (...) oraz od dnia 12 lipca 2005r. pokoje gościnne (...) z s. w K. i będąc opodatkowana podatkiem od towarów i usług, działając w warunkach czynu ciągłego, podała nieprawdę w złożonych do Urzędu Skarbowego w K. w okresie od: 27 lutego 2006 r. do 25 stycznia 2007 r. deklaracjach VAT-7 za okres: styczeń 2006 r. i od kwietnia do grudnia 2006 r. wykazując zaniżoną wartość obrotu osiągniętego z prowadzonej działalności gospodarczej oraz błędną kwotę wydatków związanych z prowadzoną działalnością, co stwierdzono w wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego, a następnie podatkowego zakończonym określeniem zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za 2006 r. w łącznej wysokości nie przekraczającej 59.107 zł., przy czym podanie nieprawdy w deklaracjach VAT-7 w 2006 r. wynikało z wpisania do nich danych pochodzących z nierzetelnie prowadzonych w 2006 r.: ewidencji sprzedaży dla celów podatku od towarów i usług oraz ewidencji zakupów VAT, których zapisy nie odzwierciedlały rzeczywistego stanu zdarzeń gospodarczych w przedmiotowym okresie, czynem tym naruszyła przepis: art. 19 ust.1 i ust. 13 pkt. 4, art. 29 ust.1, art. 41 ust. 1 ust. 2, art. 86 ust. 1, art. 88, art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004r. Nr 54 poz. 535 z późn. zm.), przy czym czynem tym naraziła Skarb Państwa na uszczuplenie w podatku od towarów i usług za 2006 r. w łącznej wysokości nie przekraczającej: 59 107 zł i kwota ta nie została wpłacona w ustawowym terminie,

to jest o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

I. oskarżoną D. G. (1) uznaje za winną popełnienia przestępstw skarbowych opisanych w punkcie I i III części wstępnej wyroku, to jest przestępstw skarbowych z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6§2 kks i na podstawie art. 19§1 pkt 1 kks odstępuje od wymierzenia kary za oba wskazane wyżej przestępstwa,-

II. na podstawie art. 17§1 pkt 6 kpł w zw. z art. 113§1 kks i art. 44§1 pkt 1 i §3 kks postępowanie wobec oskarżonej D. G. (1) o czyn opisany w punkcie II części wstępnej wyroku umarza, wydatkami tej części postępowania obciążając Skarb Państwa,-

III. zasądza od oskarżonej D. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem donośnie czynów I i III opisanych części wstępnej wyroku i wymierza opłatę w wysokości 30 zł.

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od 1991r. D. G. (1) prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą (...) polegającą na sprzedaży odzieży i obuwia – najpierw posiadała sklep w N., zaś po powodzi w 1997r. przeniosła towar do sklepu w K.. Ponadto prowadziła również działalność gospodarczą polegającą na wynajmowaniu pokoi gościnnych w pensjonacie (...) z siedzibą w K.. Jako przedsiębiorca była zobowiązana do składania corocznego zeznania podatkowego PIT – 36 i takie zeznanie podatkowe za 2005r. oraz 2006r. złożyła terminowo wykazując stratę z prowadzonej działalności (koszty uzyskania przychodów przewyższały wartość przychodu). Ponadto będąc płatnikiem podatku VAT D. G. (1) w okresie od 25 kwietnia 2005r. do 25 stycznia 2006r. złożyła deklaracje podatkowe VAT-7 obejmujące okres od marca do grudnia 2005r. oraz w okresie od 27 lutego 2006 r. do 25 stycznia 2007 r. złożyła deklaracje VAT-7 za okres: styczeń 2006 r. i od kwietnia do grudnia 2006 wskazując na określoną wartość obrotu i związanych z tym podatku VAT.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonej

D. G. (1) – k.340, 416, 468-469,603 oraz k.148 i 448 z akt IIK 493/13 i 416-417 z akt sprawy IIK999/12

zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej – k.50-51informacja w sprawie naruszenia przepisów podatkowych – k.1-3, 56-104 oraz 1-2 w aktach II K 493/13

kserokopia deklaracji podatkowej PIT-36 za 2005r. – k.4-7

kserokopie deklaracji podatkowych VAT - 7 – k.48-66 w aktach II K 493/13

kserokopie deklaracji podatkowych VAT - 7 – k.4-21

W dniu 4 listopada 1998 roku J. H. udzielił D. G. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) pożyczki w wysokości 100.000 zł i kolejnej pożyczki w tej samej wysokości udzielił w dniu 15 października 2002 roku

Dowód: umowa pożyczki, k.817, 820

W dniu 5 maja 2004 roku D. G. (1) zwarła umowę kredytową na kwotę 261.120 zł na pokrycie części budowy domu mieszkalnego położonego w K. przy ul.(...).

Dowód; umowa kredytowa, k.947-952

W dniu 21 stycznia 2010 roku na konto D. G. (1) wpłynęła kwota 25 tysięcy złotych od M. H..

Dowód: zaświadczenie, k.821

W dniu 22 października 2002 roku oskarżona zakupiła nieruchomość – lokal użytkowy położony K. przy ul.(...) za kwotę 377.027,88 zł., a następnie w dniu 16 lipca 2004 roku sprzedała M. i J. H. udział w wysokości 1/2 części własności tej nieruchomości za cenę 90.280 zł.

Dowód; akt notarialny wraz z aneksem, k.905-908

akt notarialny wraz z aneksem, k.909-910

Przed rokiem 2005, działalność gospodarcza D. G. (1) była kontrolowana tylko raz w grudniu 2001 roku w zakresie prawidłowości ewidencjonowania obrotu przy zastosowaniu kas rejestrujących i kontrola ta wykazała nieprawidłowości.

Dowód: pismo z dnia 14 listopada 2013, k.482 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

protokół kontroli, k.483-489 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

W 2007r. pracownicy Urzędu Skarbowego w K. przeprowadzili kontrolę podatkową w firmie (...). W wyniku stwierdzonych podczas kontroli nieprawidłowości w dniu 26 października 2012r. Urząd Skarbowy w K. wszczął dochodzenie o czyn z 56§2 kks i tego samego dnia sporządził postanowienie o przedstawieniu oskarżonej zarzutu popełnienia przestępstwa skarbowego polegającego na tym, że: prowadząc w 2006 roku działalność gospodarczą p.n. Handel (...) oraz od dnia 12.07.2005 r. pokoje gościnne (...) z s. w K. i będąc opodatkowaną podatkiem dochodowym od osób fizycznych podała nieprawdę w złożonym do Urzędu Skarbowego w K. w dniu 02.05.2007r. zeznaniu podatkowym PIT-36 za 2006 r. wpisując zaniżoną wartość przychodu z prowadzonej działalności gospodarczej oraz zaniżając koszty uzyskania przychodów i wykazując bezzasadnie stratę z przedmiotowej działalności, co stwierdzono w wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego, a następnie podatkowego zakończonego określeniem zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2006 r. w łącznej wysokości 33.418 zł, przy czym podanie nieprawdy w zeznaniu PIT-36 wynikało z wpisania do niego danych pochodzących z nierzetelnie

prowadzonej podatkowej księgi przychodów i rozchodów za 2006 r., której zapisy nie odzwierciedlały rzeczywistego stanu zdarzeń gospodarczych w przedmiotowym okresie zarówno w zakresie przychodów jak i kosztów, przy czym czynem tym naraziła Skarb Państwa na uszczuplenie w podatku dochodowym od osób fizycznych w łącznej wysokości 33.418 zł.

Postanowienie to zostało doręczone oskarżonej w dniu 10 stycznia 2013 roku. Tego samego dnia zostały jej doręczone pouczenia o jej prawach i obowiązkach jako osoby podejrzanej oraz odebrano od D. G. (1) wyjaśnienia związane z przedstawionym zarzutem.

Dowód: protokoły kontroli podatkowych, k.26- 36

postanowienie o wszczęciu dochodzenia, k.163 z akt sprawy Urzędu Skarbowego w K. KS/600-62/12

postanowienie o przedstawieniu zarzutów, k.164 z akt sprawy Urzędu Skarbowego w K. KS/600-62/12

protokół przesłuchania podejrzanej, k.210 z akt sprawy Urzędu Skarbowego w K. KS/600-62/12

zeznania świadków

D. B., k.533-534 oraz 502 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

M. K., k.534-535 oraz 502-503 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

Odnosnie deklaracji VAT-7 pracownicy Urzędu Skarbowego w K. po przeprowadzeniu swoich czynności uznali, iż D. G. (1) zaniżyła za okres od marca do grudnia 2005r. wartość swojego obrotu oraz w złożonych deklaracjach VAT-7 podała błędną kwotę wydatków związanych z tą działalnością. W związku z tym Naczelnik Urzędu Skarbowego w K. w dniu 15 czerwca 2010r. wydał decyzję nr (...) określającą D. G. (1) wysokość zobowiązania podatkowego w zakresie podatku od towarów i usług za 2005r. w łącznej kwocie 78.623 zł. W wyniku zainicjowanego przez D. G. (1) postępowania odwoławczego Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. wyrokiem z dnia 8 lutego 2011r. sygn. akt I SA/Wr 1395/10 uchylił zaskarżoną decyzję. W związku z tym w dniu 10 czerwca 2011r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w K. wydał decyzję nr (...) określającą D. G. (1) zobowiązanie w zakresie podatku VAT za 2005r. w łącznej kwocie 120.332 zł. D. G. (1) ponownie zainicjowała postępowanie odwoławcze, które zakończyło się wniesieniem kasacji do Naczelnego Sądu Administracyjnego od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W., który wyrokiem z dnia 10 grudnia 2012r. w sprawie I SA/Wr 1644/11 oddalił skargę tejże D. G. (1). Z kolei Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 6 maja 2014r. sygn. akt I FSK 800/13 umorzył postępowanie kasacyjne.

Dowód: decyzja z dnia 15 czerwca 2010r. – k.5-47 w aktach II K 493/13

wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 8 lutego 2011r. wraz z uzasadnieniem – k.197-204, 206-222 w aktach II K 493/13

decyzja z dnia 10 czerwca 2011r. – k.225-270 w aktach II K 493/13

odwołanie z dnia 24 czerwca 2011r. – k.272-280 w aktach II K 493/13

wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 10 grudnia 2012r. – k.396-405 w aktach II K 493/13

postanowienie NSA z dnia 6 maja 2014r. wraz z uzasadnieniem – k.490 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

postanowienie NSA z dnia 6 maja 2014r. – k.480 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

zeznania świadków

D. B., k.533-534 oraz 502 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

M. K., k.534-535 oraz 502-503 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

Co do deklaracji VAT-7 złożonych z rok 2006, to kontrola wykazała nieprawidłowości w zakresie deklarowanych przez oskarżoną wydatków związanych z prowadzoną przez siebie działalnością. W składanych deklaracjach VAT-7 D. G. (1) zaniżyła - za styczeń 2006r. oraz za okres od kwietnia do grudnia 2006r. - wartość swojego obrotu oraz w złożonych deklaracjach VAT-7 podała błędną kwotę wydatków związanych z tą działalnością. W związku z tym Naczelnik Urzędu Skarbowego w K. w dniu 15 grudnia 2010r. wydał decyzję nr (...) określającą D. G. (1) wysokość zobowiązania podatkowego w zakresie podatku od towarów i usług za 2006r. W wyniku postępowania odwoławczego w dniu 30 listopada 2011 roku Dyrektor Izby Skarbowej we W. określił oskarżonej ostatecznie wysokość należności z tytułu podatku od towarów i usług, za wskazane wyżej okresy na kwotę 59.107 zł.

Postępowanie kasacyjne zainicjowane przez D. G. (1) w przedmiotowej sprawie zostało umorzone postanowieniem z dnia 17 stycznia 2014 roku sygn. IFSK 65/13 z uwagi na cofnięcie skargi.

Dowód: decyzja Dyrektora Izby Skarbowej we W. z dnia 30 listopada 2011r., k.238-266

odwołanie z dnia 16 sierpnia 2011r, k.217-225

arkusz odwołania, k.226-236

wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 27 marca 2012r., k.343-344

decyzja z dnia 15 grudnia 2015r. k.150-178

postanowienie NSA z dnia 17 stycznia 2014r. wraz z uzasadnieniem – k.532

zeznania świadków

D. B., k.533-534 oraz 502 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

M. K., k.534-535 oraz 502-503 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

Naliczony przez Urząd Skarbowy w K. podatek VAT za rok 2005 oraz 2006 decyzją naczelnika Urzędu Skarbowego w K. został rozłożony na raty i D. G. (1) uiszcza należność w całości do dnia 2 stycznia 2013r.

Dowód: zaświadczenie Urzędu Skarbowego w K. – k.500-501

Wniosek o rozłożenie na raty, k.287-289

Decyzja nr (...), k.317-323

W 2005r. oskarżona spaliła nieustaloną ilość obuwia, zakupionego wcześniej na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej. T. G., M. F., J. G. i A. Z. potwierdzili, że spisy z natury były przeprowadzane w sklepie w sposób opisany przez oskarżoną.

Dowód: zeznania świadków

T. G., k.805 oraz 492-493 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

M. F. , k.374-375, 493 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

J. G., k.805-8065 oraz 356-357, 364-365, 493 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

A. Z., k.358-363, 493 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

W latach 2004 -2005 oskarżona prowadziła inwestycję związaną remontem budynku mieszkalnego, dokumentując w złożonej deklaracji o zwrot podatku VAT wydatki na kwotę 117.239,94 zł.

Dowód: wniosek o zwrot wydatków (...)1, k.556

decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego PP- (...), k.556

W latach 2000-2008 oskarżona składała zeznania podatkowe PIT-36 dotyczące podatku dochodowego od osób fizycznych, w których wykazywała stratę lub roczne dochody na poziomie od 5.281,85 zł do 69.866,46 zł w roku 2008. W latach od 2000 do 2014 oskarżona wykazała łącznie w deklaracjach o podatku dochodowym od osób fizycznych kwotę 288.383,63 zł straty.

Dowód: wydruki z systemu kontroli zeznań podatkowych k. 557, 622,623-625

Oskarżona D. G. (1) zamieszkuje obecnie w P.. Zajmuje 3-pokojowe mieszkanie, które jest własnością jej córki. Oskarżona pobiera świadczenie rentowe w kwocie 850 zł netto. Jest osobą schorowaną – przeżyła operację odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa (ma wszczepione implanty). Oczekuje na zabieg endoprotezy prawego kolana, cierpi na nadciśnienie, cukrzycę, tarczycę i migrenowe bóle głowy. Prowadzi ustabilizowany tryb życia. Pomagają jej bliscy.

Dowód: wywiad środowiskowy – k.507, z akt sprawy sygn. IIK 999/12

decyzja o ustaleniu wysokości renty – k.506 z akt sprawy sygn. IIK 999/12

opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej, k.452-454, z akt sprawy sygn. IIK 999/12

Oskarżona D. G. (1) nie była uprzednio karana sędownie.

Dowód: dane o karalności, k.919

Oskarżona D. G. (1) stojąca pod zarzutem czynu z art.56§2 kks oraz art.56§2 kks w zw. z art.6§2 kks nie przyznała się do popełnienia tych czynów. Wyjaśniła, iż nigdy nie miała świadomości, że składane przez nią zeznania podatkowe (dotyczące podatku dochodowego i podatku od towarów i usług) za 2005r. były niezgodne ze stanem faktycznym. Wręcz przeciwnie – była przekonana o prawdziwości i rzetelności informacji zawartych w tych zeznaniach. Stwierdziła, iż cały problem wziął się stąd, że na początku i na koniec każdego roku sporządzała tak zwane „spisy z natury” towarów znajdujących się na sklepie, którymi handlowała. Spisy te notowano w zwyczajnych zeszytach, których nie archiwizowano. Ponieważ dana partia butów i ubrań nigdy do końca się nie sprzedawała, dlatego ten sam towar był ujmowany w kolejnych spisach z natury. Jednocześnie towar ten tracił na wartości i był wielokrotnie przeceniany, przy czym dochodziło nawet do 70-cio procentowej przeceny. Wówczas na koniec roku ujmowano ten towar w spisie z natury ale już w innej cenie, co powodowało pozorną nadwyżkę. Ponadto w spisach z natury niejednokrotnie wadliwie opisywano towar, tj. te same buty lub ubrania inaczej opisywano na początku i na końcu roku, co sugerowało błędny wniosek, że chodzi o inny towar, stąd rzekoma nadwyżka towarów. Jeśli buty były na sklepie 5-7 lat, to nie było już ceny ich zakupu z faktury, tylko cena po przecenie, dużo niższa niż cena w jakiej pierwotnie wystawiono towar do sprzedaży. Oskarżona dodała również, że część obuwia, które nie zostało sprzedane i było corocznie przeceniane spaliła w 2005r., gdyż w większości były to buty popowodziowe i nikt ich nie chciał kupić. Oskarżona podkreśliła, że jej księgi rachunkowe były rzetelne i odzwierciedlały istniejące zdarzenia gospodarcze. Jeśli zaś chodzi o wynajmowane lokale, to oskarżona oświadczyła, iż rozliczała koszty wynajmu lokalu przy ul. (...) w K. fakturami wynajmu dotyczącymi części lokalu należącej do oskarżonej. Faktury były należycie ewidencjonowane i wliczano do kosztów prowadzonej działalności koszty rozmów telefonicznych innego lokalu tj. położonego przy ul. (...) w K., gdyż pod tym adresem oskarżona miała zarejestrowaną działalność gospodarczą i tam pracowała. Oskarżona rozmów prywatnych nie wykonywała i nie udało się jej uzyskać bilingów tych rozmów od operatora.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie czynu II części wstępnej wyroku:

W zakresie wskazanego wyżej czynu Sąd na podstawie art. 17§1 pkt 6 kpk w zw. z art. 113§1 kks i art. 44§1 pkt 1 i §3 kks postępowanie wobec oskarżonej D. G. (1) umorzył, uznając, iż doszło do przedawnienia karalności tegoż czynu. Zgodnie z art. 44§ pkt 1 kks karalność przestępstwa skarbowego ustaje jeśli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat. Tak też zagrożony jest zarzucany oskarżonej czyn z art. 56 §2 kks, a zatem stosować do niego należy wskazane wyżej zasady przedawnienia karalności. Bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności (art. 44§ 3 kks) Odnosząc wyżej wskazane terminy do zarzutu stawianego oskarżonej uznać należy, iż do przedawnienia karalności tego czynu doszło w dniu 1 stycznia 2013 roku.

Gdyby w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, zgodnie z treścią art. 44§5 kks okres przedawnienia uległby przedłużeniu do lat dziesięciu. Uznać jednak należy - zgodnie ze stanowiskiem Sądu Okręgowego w Świdnicy zawartym w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 lutego 2015 roku sygn.IVKa 959/14, iż do takiego wszczęcia nie doszło, bowiem przed upływem tego terminu oskarżyciel sporządził jedynie postanowienie o przedstawieniu zarzutów, które doręczył podejrzanej dopiero w dniu 10 stycznia 2013 roku, a zatem po upływie terminu przedawnienia karalności zarzucanego jej czynu. Tego dnia oskarżona została również przesłuchana, odebrano od niej wyjaśnienia i pouczone ją o przysługujących jej uprawnieniach i obowiązkach. Skoro zatem oskarżyciel nie spełnił warunków koniecznych dla uznania, iż wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów, a więc nie ogłosił go podejrzanej i nie przesłuchał jej, a ograniczył się jedynie do sporządzenia postanowienia, uznać należy, iż nie został spełniony wymóg wszczęcia postępowania przeciwko osobie i zarzucany D. G. (1) czynu przedawnił się w dniu 1 stycznia 2013 roku.

Podkreślić również trzeba, iż w okresie od sporządzenia postanowienia do jego ogłoszenia oskarżonej i odebrania wyjaśnień, D. G. (1) nie ukrywała się, nie utrudniała postępowania, a zatem nie było przeszkód aby przesłuchać ją i ogłosić jej przygotowaną treść zarzutu jeszcze przed zakończeniem okresu przedawnienia, a zatem przed końcem 2012 roku.

Odnosnie czynów opisanych w punkcie I i III części wstępnej wyroku:

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że wina oskarżonej odnośnie obu zarzucanych jej czynów, jak i okoliczności ich popełnienia nie budzą wątpliwości. Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się dowodach z dokumentów zabezpieczonych w toku postępowania przygotowawczego, a dotyczących składanych przez oskarżoną deklaracji podatkowych VAT-7 za lata 2005 i 2006, decyzjach oraz dokumentach wydawanych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. oraz Dyrektora Izby Skarbowej we W., orzeczeniach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego, a także dokumentów potwierdzających fakty dokonywania przez oskarżoną czynności cywilnoprawnych, w tym aktów notarialnych zakupu nieruchomości. Istotnym dokumentem był również protokół kontroli dokonanej przez pracowników Urzędu Skarbowego w K., który zainicjował długotrwałe postępowanie podatkowe w stosunku do oskarżonej.

Wszystkim dokumentom zgromadzonym w sprawie sąd nadał przymiot wiarygodności, uznając, iż ich moc dowodowa nie może być kwestionowana, w szczególności, iż są to głównie orzeczenia wydawane przez organy państwowe oraz dokumenty notarialne. Nie kwestionował również Sąd wiarygodności zeznań świadków – pracowników Urzędu Skarbowego w K., dokonujących kontroli w przedsiębiorstwie oskarżonej. Świadcowie D. B. i M. K. w swych zeznaniach relacjonowały jedynie przebieg rutynowych czynności związanych z prowadzonymi przez siebie czynnościami kontrolnymi, w żaden sposób nie są związane z osobą oskarżonej i brak jakichkolwiek powodów aby mogły one bezpodstawnie obciążać D. G. (1). Sąd uznał również za wiarygodne zeznania pracowników oskarżonej M. F., J. G., A. Z. oraz jej syna T. G.. W ocenie Sądu pracownicy rzetelnie opisali w jaki sposób dokonywali spisów z natury, potwierdzając w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej, co nie wpływa jednak na przypisanie oskarżonej odpowiedzialności za stawiane jej zarzuty.

W przedmiotowej sprawie, nie jest spornym stan faktyczny sprawy, ten bowiem bez żadnych wątpliwości został ustalony w postępowaniu podatkowym, usankcjonowanym prawomocnymi decyzjami organów podatkowych, które

były przedmiotem rozważań wszystkich szczebli organów podatkowych oraz sądownictwa administracyjnego. Chociaż Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę jest uprawniony, a wręcz zobowiązany do poczynienia własnych ustaleń, niezależnych od organów podatkowych wskazać należy, iż Sąd orzekający w pełni podziela stanowisko organów podatkowych znajdujące odzwierciedlenie w ostatecznych decyzjach podatkowych. Jak wynika z akt sprawy, treść tych decyzji zaakceptowała również oskarżona, która w całości uiściła należności podatkowe ustalone przez decyzje określające należny podatek VAT za okresy objęta zarzutami, jak również wycofała skargi kasacyjne w toczącym się postępowaniu przed NSA.

Okolicznością wymagająca rozważenia jest przede wszystkim ustalenie czy doszło do przedawnienia karalności obu wskazanych czynów. W ocenie Sądu do takiego przedawnienia nie doszło z uwagi na przerwanie biegu przedawnienia określonego w art.70§8 ustawy ordynacja podatkowa. Takiego ustalenia dokonał Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 grudnia 2012 roku sygn. ISa/Wr 1644/11 dotyczącego podatku od towarów i usług za miesiące od stycznia do grudnia 2005 roku. Analogicznie zatem odnieść należy gte ustalenia do podatku od towarów i usług za miesiące roku 2006. Otóż WSA ustalił w swym postępowaniu (karta 15 uzasadnienia wskazanego wyżej wyroku), iż w stosunku do oskarżonej toczyło się postępowanie egzekucyjne w oparciu o tytuły egzekucyjne dotyczące zaległości podatkowych za tytułu decyzji o ustaleniu podatku VAT. W ramach prowadzonej egzekucji zostały zajęte rachunki bankowe oskarżonej – o czym została ona poinformowana prze upływem okresu przedawnienia, a nadto przedmiotowe zobowiązania zostały zabezpieczone hipoteką przymusową. Zgodnie zaś z art.70§8 ustawy ordynacja podatkowa „nie ulegają przedawnieniu zobowiązania podatkowe zabezpieczone hipoteką, jednakże po upływie okresu przedawnienia zaległość podatkowa może być egzekwowana tylko z przedmiotu hipoteki.

Skoro zatem należność podatkowa nie uległa przedawnieniu i uznać należy, iż postępowanie przeciwko oskarżonej zostało wszczęte przed upływem pięcioletniego okresu przedawnienia, uznać należy, iż okres ten zgodnie z art. 44§5 kks został przedłużony do lat dziesięciu, przy czym zgodnie z art. 44§3 kks bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Uznać zatem należy, iż nie doszło do przedawnienia karalności obu zarzucanych oskarżonej czynów.

Odnosząc się z kolei do strony podmiotowej przestępstw skarbowych zarzucanych oskarżonej wskazać należy, iż przestępstwo z art.56§2 kks popełnia podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie, przy czym uszczuplenie jest małej wartości (zgodnie z art.53§13 kks mała wartość to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wartości minimalnego wynagrodzenia).

W przedmiotowej sprawie zarzucono D. G. (1) podanie nieprawdy w złożonej w Urzędzie Skarbowym w K. deklaracji VAT-7 za 2005r., w których wpisano zaniżoną wartość obrotu i podatku VAT należnego z prowadzonej działalności gospodarczej oraz błędną kwotę wydatków związanych z tą działalnością, co narażiło Skarb Państwa na uszczuplenie w podatku od towarów i usług w łącznej wysokości 120.322 zł. oraz za rok 2006, w których wartość tą zaniżono łącznie na kwotę 59.107 zł.

Kwestię podatku VAT czyli podatku od towarów i usług reguluje ustawa z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004r. Nr 54, poz.535 z późn. zm.). Zgodnie z art.19a ust.1 tej ustawy obowiązek podatkowy w zakresie tego podatku powstaje z chwilą dokonania dostawy towarów lub wykonania usługi. Zgodnie z tą ustawą podatnik podatku VAT ma obowiązek składania stosownych comiesięcznych deklaracji VAT-7 we właściwym Urzędzie Skarbowym.

Niewątpliwie oskarżona D. G. (1) z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej i dokonywanych zakupów towarów była zobowiązana do składania comiesięcznych deklaracji VAT-7 i obowiązki te wypełniała, również odnośnie analizowanych okresów lat 2005 i 2006, składane jednak deklaracje nie odzwierciedlały rzeczywistej wartości obrotu w jej przedsiębiorstwie, oraz wysokości ponoszonych przez przedsiębiorstwo wydatków .

W omawianej sprawie długoletnie postępowanie podatkowe prowadzone przez Urząd Skarbowy w K. wykazało, że podane przez oskarżoną D. G. (1) dane zawarte w kolejnych deklaracjach VAT-7 za 2005r. i 2006r. były nierzetelne, uznano bowiem, że podatkowa księga przychodów i rozchodów za ten okres była prowadzona nierzetelnie. Oskarżona zaniżyła wartość swojego obrotu oraz w złożonych deklaracjach VAT-7 podała błędną kwotę wydatków związanych z w/w działalnością. W związku z tym dokonano stosownego oszacowania należnych podatków i wydano decyzje, które zostały potem uchylone w postępowaniu odwoławczym, co spowodowało wydanie kolejnych decyzji, ostatecznie postępowanie podatkowe zakończyło się przed Naczelnym Sądem Administracyjnym uznającym zasadność decyzji określających zobowiązanie podatkowe w zakresie podatku od towarów i usług za rok 2005 na kwotę 120.322 zł. oraz na kwotę 59.107 zł. za rok 2006. Jednocześnie Sądy administracyjne uznały, iż przyjęta przez organ podatkowy metoda szacowania należności podatkowych była prawidłowa.

W ocenie Sądu oskarżona w pełni świadomie składała deklaracje oparte na nierzetelnych księgach podatkowych. W tej kwestii zwrócić uwagę należy na zeznania kontrolerów z urzędu skarbowego, którzy wskazali co było podstawą dokonania przez nich ustaleń, akceptowanych następnie przez kolejne szczeble organów podatkowych i sądownictwo administracyjne. Świadek D. B., w swych zeznaniach wskazała w jaki sposób dokonywała swych ustaleń podczas kontroli, podawała, że zwracała się kontrahentów oskarżonej o nadesłanie faktur dokumentujących sprzedaż towarów i po ich nadesłaniu, ustalała, że faktury te nie były zaewidencjonowane w księgach podatkowych oskarżonej, a ponieważ D. G. (2) nie dysponowała dokumentami, które pozwoliłyby jednoznacznie ustalić pracownikom urzędu skarbowego podstawę opodatkowania, przyjęto do wyliczeń należności metodę szacowania. Przekonuje to sąd, iż różnice w deklarowanych przez oskarżoną kwotach, a kwotach ustalonych przez urząd skarbowy nie wynikały jedynie z błędnie przeprowadzonych inwentaryzacji, a celowych działań oskarżonej, która nierzetelnie prowadziła księgi podatkowe. Wskazany wyżej świadek opisała również w prosty sposób zasady dokonywania przeceny towarów i podkreśliła, że dokonywane przeceny nie były udokumentowane w żaden sposób. Trudno zatem uznać, aby prowadząca od 1993 roku działalność gospodarczą oskarżona, nie zdawała sobie sprawy z konieczności dokumentowania zdarzeń mających wpływ na wysokość należności podatkowej.

Zeznania D. B. znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach świadka M. K., która potwierdziła ustalenie nierzetelności prowadzonych przez oskarżoną ksiąg podatkowych, poprzez nieujawnianie w nich całości dokonywanych przez oskarżoną zakupów oraz opisała mechanizm ustalenia tychże nieprawidłowości.

Oskarżona w toku całego procesu zaprzeczała umyślności swojego działania i twierdziła, że składając kwestionowane deklaracje podatkowe była przekonana o ich rzetelności, czyli zgodności ich treści ze stanem faktycznym. Należy przypomnieć, iż wyjaśniła, że na początku i na koniec każdego roku sporządzała tak zwane „spisy z natury” towarów znajdujących się na sklepie, którymi handlowała. Wystarczy zacytować wyjaśnienia oskarżonej w tej kwestii (k.,416 z akt sprawy IIK999/12) „przecena towaru wyglądała tak, że pisaliśmy w zeszycie towar, ilość towaru i wartość przeceny, zawsze było to robione na początku roku oraz w trakcie roku. Przez cały rok ten zeszyt był trzymany w sklepie, a gdy robiliśmy następną inwentaryzację to wyrzucaliśmy stary zeszyt. (...) w podatkowej księdze przychodów i rozchodów nie były robione adnotacje o przecenach” Dokumentowanie istotnych dla ustalenia wymiaru podatku zdarzeń we wskazany wyżej sposób, czy brak jakichkolwiek zasad dokonywania spisu z natury jest tak oczywisty, iż nie można poczytywać go za niedbalstwo ze strony oskarżonej. W ocenie Sądu takie „zwyczaje” przyjęte w przedsiębiorstwie (...) miały wyłącznie na celu uniemożliwienie rzetelnego ustalenia wymiaru podatku.

Mając na względzie wyżej wskazane argumenty Sąd uznał oskarżoną D. G. (1) za winną popełnienia obu zrzucanych jej przestępstw skarbowych z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 6§2 kks i na podstawie art. 19§1 pkt 1 kks odstąpił od wymierzenia kary za oba wskazane wyżej przestępstwa.

Odstępując od wymierzenia kary Sąd uznał, iż oskarżona spełniła wszelkie warunki zastosowania tejże instytucji. Przede wszystkim spełniła warunek wynikający z art.19§2 kks i do lutego 2013 roku uiściła całość uszczuplonej należności, nadto zarzucane oskarżonej przestępstwa skarbowe zagrożone są karą grzywny do 720 stawek dziennych,

a zatem karą łagodniejszą niż wskazana w art. 19§1 pkt 1 kks kara 3 lat pozbawienia wolności. Sąd uznał również, iż stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny.

Odnosząc się do stopnia społecznej szkodliwości czynu wskazać należy, iż postępowania przeciwko oskarżonej zostały wszczęte po kontroli skarbowej dokonanej w 2007 roku i to dopiero w roku 2010, na granicy przedawnienia karalności tychże czynów. Długoletnie postępowania skarbowe przekonują Sąd, iż wina oskarżonej nie była oczywista i wymagała wielu czynności dowodowych, aby ostatecznie ustalić, iż doszło do naruszenia przepisów karnoskarbowych. Nie jest w żaden sposób nagannym postępowanie podatnika, który dochodzi swoich praw przed kolejnymi organami odwoławczymi i stara się bronić swojego stanowiska w sprawie. (...) odbiór zarzucanych oskarżonej czynów musi być negatywny, natomiast stwierdzić należy, iż okres jaki upłynął od ich popełnienia na pewno osłabia jednoznacznie naganną ocenę takiego zachowania, szczególnie, iż podejmowane przez organy skarbowe decyzje były uchylane, zmieniane, co zdecydowanie łagodzi społeczny odbiór tego typu zachowań. Zdaniem Sądu toczące się blisko 10 lat postępowanie skarbowe oraz sądowe, jest dla oskarżonej wystarczająca karą i wymierzanie jakiegokolwiek kary pieniężnej, będzie w istocie znacznie mniej dotkliwe dla oskarżonej, niż uciążliwości związane z przedmiotowym postępowaniem. Podkreślić również należy, iż oskarżona cieszy się bardzo dobrą opinią w środowisku, prowadzi ustabilizowany tryb życia, nie była dotychczas karana, a zatem trwające latami postępowania – odniosły już w ocenie Sądu – pożądany w prawie karnoskarbowym – skutek prewencyjny wobec jej osoby.

Odstępując od wymierzenia kary Sąd zgodnie z dyspozycją art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz stosownie do art.5 ustawy z dnia 23.06.1973r. – o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. 1983.Nr 49 poz.233 z późn.zm) wymierzył jej opłatę w wysokości 30 złotych.